

honderden vuurvliegjes en glimwormpjes zorgden ervoor dat de boom een zacht licht uitstraalde. Want zo gaat dat in een bos. Toen het lied uit was, zei de haas tevreden: "Dat is pas Kerstmis, allemaal samen..."

"Toch mis ik iemand," zei de uil. "Is de heks niet uitgenodigd?"

Er viel een pijnlijke stilte en iedereen keek naar de haas. De haas kuchte. "Nee, die wou ik er liever niet bij hebben. Je weet precies hoe ze is, ze is in staat om het hele feest in het honderd te sturen met haar toverkunsten. En dat humeur van haar, bewaar me."

"Gelijk heb je," tjilpte een mees. "Gisteren had ze me bijna te pakken, ik moet er niet aan denken!"

"Bij mij heeft ze vorige week nog een knoop in mijn stekels gelegd," riep de egel.

"En bij mij..." begon de ekster.

De uil knikte. "Ik weet ook wel dat ze geen lieverdje is. Maar het is toch Kerstmis."

De haas haalde zijn schouders op. "Ga haar dan halen, als je durft. Nou, waar blijf je nou met je grote mond?"

De uil stond op. "Je kan veel van me zeggen," sprak hij waardig, "maar een lafaard ben ik niet. Ik ga. Tot straks. Of niet natuurlijk," voegde hij er zachter aan toe, en stram sloeg hij de vleugels uit.

"Die zien we nooit meer terug," fluisterde de egel. "Dat mens is tot alles in staat. Vorige week heeft ze nog een knoop..."

"Ja, hou je mond nou maar!" snauwde de haas zenuwachtig.

"We hadden hem nooit mogen laten gaan." En in een gedrukte stemming wachtten de dieren af.